

от Сичко пропаднах, брате Бојане! каза Обрень и си поклати главѣ-тѣ. Изгорѣ ни гиѣздо-то. Звѣрове Комитопуловци ны продадохъ.

— Къде к царь-атъ? попыта Бојанъ.

— Въ робство!

— А Райна къде к? попыта пакъ Бојанъ.

— Райна ли? рече Обрень, и си затули лице-то съ рѣцѣ.

— Кажи брате! Да не к умрѣла?

— Охъ, трѣбѣ да к умрѣла въ рѣцѣ-тѣ Самуиловы.

Бѣлы кждры Бојановы овиснахъ като кжде-ла, лице-то му помрѣтвѣ, а отъ очи-тѣ му искры фрѣчахъ.

— Самуилъ ли? извъка той, кога Обрень му каза ч' к видѣлъ съ очи-тѣ си. Самуилъ въ царскы-тѣ палаты, повтори той още по-страшно..... Да мя порази Богъ съ вѣчнѣ мѣкѣ! Остани съ Богомъ Обрене!

— На кждѣ брате?

— На кждѣ ли? Заръ да оставимъ гълѣбицѣ-тѣ въ нокты-тѣ на истреб-атъ. Нѣ, азъ ще намѣрѣмъ дирѣ-тѣ на той-зи звѣръ.

— Трѣси ѣ брате, трѣси! каза Обрень